

die komende was, ons een verrukkend vergezicht. Uit die benauwde stad het land in; van de eenzame kamer naar het *sweet home*; geen colleges meer en geen examens; eigen meester van zijn tijd! o, Wat zouden we bij onze *penates* weer volop genieten en weer weelde uit het leven indrinken.

Ja, in Juni, dan opende die zomervacantie ons in het verschiet een *ware heerlijkheid*. Maar als dan Juni uit, en Juli genoten, en Augustus doorleefd was, dan raakte toch ook van die melk de room weêr af, en de herinnering aan het goed en gelukkig academiëleven begon ons op nieuw door de verbeelding te spelen. De vacantie wierd zoo vaag en doelloos. Neen, zóo kon het toch niet eindeloos duren. Tot er ten leste verlangen *naar het eind* der vacantie kwam, schier even sterk als er eens heimwee naar het begin van de *feriae* in ons hart sprak.

En als dan eindelijk de dag naakte, dat we naar onze *Alma Mater* terugtogen, en er de oude collegezalen terug zagen en de oude commilitones terugvonden, dan ja, waren zelfs onze professoren ons een oogenblik lief op hun kathedr geworden, en we waren blij ze terug te zien, die mannen, onder wier dictaat we soms zoo hard gezwoegd hadden, en die van achter de examentafel ons soms inquisiteurs leken in levenden lijve. Een besef, dat die Universiteit toch ons *eigenlijk* leven was en dat we in dat academiëleven toch ons eigenlijk *element* terugvonden, doortintelde onze aderen; en met een *geestdrift*, alsof nu alles voor den wind zou gaan, en met een *moed*, alsof we dapperder dan ooit studeeren zouden, vingen we onbezorgd en dorstend naar meerder kennis den nieuwen cursus aan.